

Trâm Vụn Hương Phai

Chương 69

Cố Nhân Trở Về

Nằm lòng đường ra lối vào, Nhan Đạm đạp mây tiến vào Nam Thiên Môn. Dưới mái hành lang, Bạch Hồ trông cửa đang khò khò gật lẩy gật đẽ, lính gác đứng bên cũng chỉ liếc mắt nhìn nàng, xong liền tiếp tục dựa cột về với Chu Công¹.

Nhớ năm đó khi tà thần còn chưa bị diệt, đông tây nam bắc khắp nơi đều dày đặc lính canh, đời nào có cảnh linh thú cùng lính gác ôm nhau ngủ gật thế này. Thế mới thấy thần tiên cũng chẳng khác gì kẻ phàm, sống nhờ họa, chết tại nhân.

Nàng đi dọc hành lang rồi rẽ tây, tiên dinh của Nguyên Thủy Trường Sinh Đại Đế sư tôn nàng nằm ở hướng đây.

Nhan Đạm có chút phân vân không biết nên xuất hiện trước mặt sư tôn thế nào, nên báo trước một tiếng, hay là không nói không rằng từ trên trời rơi xuống? Tuy xa cách đã ngàn năm, nhưng ngoại hình nàng cũng không biến đổi gì mấy, sư phụ chắc không đến mức sẽ không nhận ra chứ nhỉ? Nàng chậm rãi bước đi, từ xa đã trông thấy mái ngói trắng men trên tiên dinh sư tôn.

Nàng vừa tăng nhanh nhịp bước, chợt một bóng người xanh nhạt bước ra từ chỗ rẽ, suýt nữa thì đâm phải nàng. Nhan Đạm dừng bước, vừa thấy mặt người kia đã khựng người: “Ế, cậu không phải... con nhà Đông Hải Ngao Quảng Long Vương...”

“Ngao Tuyên.” Nói đoạn, vẻ chợt lẩy làm lạ, “Người chẳng phải nhảy xuống luân hồi đạo rồi sao, sao giờ lại quay lại?”

Nhan Đạm bụng không khỏi nhủ thầm, Ngao Tuyên đúng là nhân tài, lâu ngày như vậy mới gặp không những lập tức nhìn ra nàng không phải Chi Tích, lại còn nhẹ như gió thoảng hỏi nàng sao lại quay lại.

“Vói tu vi hiện giờ của ngươi, cũng chỉ có lính gác bên ngoài mới nhận lầm được thành Chi tiên tử. Có điều năm đó ngươi dám nhảy xuống thất thế luân hồi, trên Thiên đình nổi tiếng ra phết đấy.” So với năm xưa, Ngao Tuyên hiện giờ tướng tá đã cao lớn lên không ít, chỉ có miệng lưỡi là vẫn chua ngoa y hệt ngày nào.

Nhan Đạm bị nói xoáy hai câu cũng chẳng lẩy làm giận, cười cười đáp: “Lần này ta về là để thăm sư phụ. Ngao công tử xin cáo từ”. Vừa xoay người đã nghe Ngao Tuyên ở phía sau lên tiếng: “Xin đợi đã”.

Nhan Đạm bĩu môi, nàng biết ngay mà. Ngao Tuyên bản tính ngạo mạn, muốn cạnh khỏe cũng phải lựa người, bọn họ xưa nay chẳng có giao tình, nay chạm mặt còn có chuyện nói, nàng sớm đã đoán ra nhất định còn có nguyên do khác. “Còn việc gì nữa à?”

Ngao Tuyên mỉm cười: “Là thế này, nghe nói sau khi thu Địa Chỉ về, Da Lan Sơn Cảnh cũng bị hủy, xem ra nơi đó đất đai vốn khô cằn, khan hiếm nước mưa. Như ngươi cũng biết, ta là thủy tộc Đông Hải, mà nước Đông Hải chúng ta thì vô tận, việc này thật ra cũng nhờ mấy viên định thủy châu. Trùng hợp hiện trong tay ta đang có một viên, không biết liệu có giúp gì được cho ngươi không?”

Nhan Đạm ngạc nhiên: “Ngươi mà tốt bụng đến vậy? Chắc phải còn điều kiện gì nữa?”

“Chính là thứ này, mang một viên định thủy châu ra đổi, không uổng chút nào.” Ngao Tuyên rút từ tay áo một trang giấy mỏng, chìa sang cho nàng.

Nhan Đạm đón lấy, đọc lướt qua, miệng lấp bắp “Tuý hoan? Thứ, thứ này là thuốc mê hay xuân dược? Áy, mà không, ngươi cần thứ này làm gì? Tốt xấu gì ngươi cũng là tiên quân kia mà?”

Ngao Tuyên mặt tỉnh như không, giọng điệu bình đạm: “Ngươi xem rõ cả chưa? Đây là cách thức điều chế túy hoan, đúng là có tác dụng kích tình, ngươi nhớ cho rõ các nguyên liệu được viết, cứ theo đó mà làm là được”.

Nhan Đạm thật muốn ném thẳng mảnh giấy vào mặt y, thiếu điều nghiên răng nghiên lợi: “Trong này viết cần cánh hoa của sen bốn lá, cũng là nói nguyên liệu phải lấy từ trên người ta?”

Ngao Tuyên làm thình thay câu trả lời.

“Rồi còn gì nữa, máu hỏa kỳ lân? Chẳng lẽ ngươi không biết Bồ Đề Lão Tổ xem con kỳ lân hung tợn đó như con đẽ, ngươi kêu ta đi lấy máu nó?!”

Ngao Tuyên bình chân như vại liếc nhìn nàng: “Ta biết. Nếu ngươi chế thành túy hoan thì đến chỗ sư tôn Nam Cực Tiên Ông tìm ta. Viên định thủy châu nhỏ nhoi kia vốn cũng chẳng đáng là gì”.

Theo Nhan Đạm nhớ, giờ này sư tôn hẳn đang ở trong thư phòng, tay thủ sẵn thước dạy các đệ tử đọc sách biết chữ, rồi thì bói lông tìm vết kiêu gì cũng bắt vài đũa chép phạt Kinh thư. Ngày xưa tuy đã luôn rất cẩn thận, nhưng việc chép phạt này chưa bao giờ chừa nàng ra.

Vừa ghé mắt nhìn quanh thư phòng, nàng đã gặp ngay ánh mắt của vị tiên quân uy nghiêm đang cầm thước đánh lên mu bàn tay của học trò, tức khắc buột miệng kêu: “Sư... sư phụ!”. Uy phong sư phụ vẫn như xưa, mấy trăm lần phải chép phạt Kinh thư từ ngàn năm trước quả nhiên để lại trong nàng ấn tượng khó phai. Khi đó Nhan Đạm thật sự còn tưởng kiếp này của nàng sẽ trôi qua trong tư thế cầm bút ngồi trước bàn.

Sư phụ thấy nàng, thoát tiên sững người, sau lớn tiếng quát: “Khỉ ranh nhà ngươi, cuối cùng cũng biết đường mò về rồi ư? Còn không mau vác mặt vào đây?”.

Sư phụ, người vắng tục thật mắt phong độ quá...

Nhan Đạm vâng lời bước ngay vào thư phòng, cười toe nói: “Sư phụ, con không phải khỉ ranh mà là bông sen ranh, người đừng vu oan con khi tội nghiệp. À đúng rồi, sư phụ trông người có vẻ trẻ ra thì phải”. Nàng đảo mắt nhìn quanh, thấy bài trí trong phòng vẫn như năm nào, chỉ những gương mặt ngồi nghe giảng là đã khác xưa.

Trong lúc hai người trò chuyện, một tiểu sư đệ tóc búi hai bên ngược mắt nhìn trộm. Sư phụ đầu không buồn ngoái, thước kẻ “bóp” một tiếng đáp lên đầu tiểu sư đệ kia: “Lát nữa chép năm chục lần nội dung đã đọc thuộc lòng hôm nay”.

Nhan Đạm tức thì lên tiếng: “Sư phụ quả là hết lòng uốn nắn, bằng không con cũng không rèn thành nét chữ đẹp như hiện giờ”.

Ông “hừ” một tiếng: “Thì cũng được mỗi khoản chữ đẹp. Ta dạy qua biết bao đệ tử, tính ra không có tiền đồ nhất chính là con”. Nói dứt câu, ông bước luôn ra khỏi thư phòng: “Ra sân ngồi nói chuyện”.

Nhan Đạm đi theo sư phụ ra đến bàn đá trong sân, thấy trên bàn có bày sẵn ấm và chén trà, lập tức rót một chén trà, quỳ xuống dâng chén qua khỏi đỉnh đầu: “Sư phụ”.

Sư phụ lại hừ mạnh một tiếng, đón lấy chén trà, quặn ruột thắt gan cất lời: “Uổng phí vì sư xem trọng con như vậy, thứ gì cũng dạy cả cho con, mong con sau này tiền đồ được rộng mở. Kết quả con việc gì không làm lại đi nhảy xuống thất thế luân hồi đạo? Con nghĩ đó là chỗ nào chứ hả? Là nơi của kẻ phạm trọng tội bị ném xuống, con lại ngốc hết thuốc chữa đi nhảy xuống?”.

Nhan Đạm hạ giọng: “Con biết lỗi rồi...”.

“Vi sư ngày thường tuy có nghiêm với các con một chút, nhưng xưa nay đều bao che các con. Cho dù là tiên tử dưới trướng Ứng Uyên Quân thì đã làm sao? Không lẽ vì sư lại sợ Ứng Uyên Quân chắc?”

Nhan Đạm nhất thời ngượng không để đâu cho hết. Sư phụ mà biết nội tình bên trong, nhắm chừng sẽ tức đến ói máu.

“Vi sư nói con có tư chất làm thượng tiên là cảm có sai, con con con... thật khiến vi sư tức chết mà!”

“Thật ra thì... sư phụ, e hèm, ngày xưa con chẳng ngộ ra mấy cái gì mà bát nhã vô cực gì đâu. Con đã lén lật trộm sách người để trên bàn, nên mới lần nào cũng trả lời được những câu hỏi khó, con thật sự chẳng có tư với chất gì đâu...”

“Con xem sư phụ là lão già hồ đồ sao? Ta đương nhiên biết tông trò này của con, con mà ngộ được cái gì thiên cực vạn vật, há đã chẳng ngang hàng mấy

hiền triết kia rồi, ta còn làm sư phụ con được ư? Để con làm sư phụ ta thì đúng hơn!”

Nhan Đạm nghĩ nghĩ, lại nói: “Sư phụ, còn việc này người nhất định không biết, chiếc chén sứ màu ngà ngày xưa người yêu thích nhất không phải đại sư huynh đánh vỡ đâu là con làm vỡ xong đổ vạ cho đại sư huynh đó. Vốn con định dùng tiên pháp gắn nó trở lại, ai dè gắn kiểu gì cũng không trở lại được như lúc đầu”.

“Việc này ta ngẫm thấy cũng không phải tiêu tử Đàm Trác gây ra, có điều nó cũng không khai con ra, việc này xem như bỏ đi.”

Không phải Đàm Trác sư huynh không muốn nói ra sự thật là sư phụ người không cho huynh ấy cơ hội mở miệng đấy chứ. Nhan Đạm làm thỉnh hồi tưởng một lúc, lại bảo: “Còn việc này nữa...”.

“Sư phụ đặt chén trà trên tay xuống bàn: “Còn nữa?”.

“Sư phụ chậu hoa người trồng bên cửa sổ vốn đơm rất nhiều nụ, nhưng con đã ngắt đi một đống, nên cuối cùng khi người độ với Nam Cực Tiên Ông xem cây của ai nở được nhiều hoa hơn mới bị thua.”

“... Nhan Đạm, chỉ bằng con nói thật đi, năm xưa bôi hồ vào đế giày ta, rồi đào hố trong hoa viên đắp lá cây lên hại Nam Cực Tiên Ông ngã xuống, những việc này đều là con làm phải không?”

Nhan Đạm lập tức chối phăng: “Dạ không không, mấy việc này rõ ràng đều là nhị sư huynh bày trò đấy chứ”. Tục ngữ có câu chết bần đạo không chết đạo hữu, nhưng nay bần đạo phải chết thật rồi, chỉ bằng lời theo đạo hữu cùng lên đường, nhị sư huynh tự cầu phúc lớn mạng lớn vậy.

Nhan Đạm cáo từ sư phụ, định bụng ghé Địa Nhai Cung ở rìa nam, xem có tìm ra cách nào dựng lại Da Lan Sơn Cảnh được không. Vừa đặt chân khỏi tiên dinh sư tôn, ngẩng đầu đã thấy một bóng người, nàng giật bản xoay người định chuồn, nhưng người kia đã mỉm cười gọi: “Nhan Đạm”.

Nhan Đạm tiến thoái lưỡng nan, xoay đầu ngược ngáp mở mồm: “Đường...”. Nghĩ lại thấy gọi thế này không đúng lắm nên liền ngậm miệng, vừa định gọi Ứng Uyên thì thấy xung hô thế lại càng không phải, cuối cùng bật môi hai tiếng “Đề tọa”.

Người ấy tuy đã phục hồi thân phận tiên quân, nhưng vẫn còn nguyên tướng mạo lúc là người phạm, khiến nàng quen miệng gọi cái tên Đường Châu.

“Cứ gọi ta là Đường Châu đi, như thế nghe quen tai hơn.”

Nhan Đạm cứng nhắc “ờ” một tiếng, ngáp ngừng một hồi, cuối cùng mở miệng: “Có thể cho ta mượn Địa Chỉ dùng một chút được không?”.

Đường Châu thoáng ngần người, đáp: “Ngươi muốn lấy dùng đương nhiên có thể, chỉ là...”. Hấn ngần ngừ ít lâu nói tiếp: “Chỉ là ta đã nhờ nó phục hồi tiên pháp, chỉ dựa vào Địa Chỉ e không thể khiến Da Lan Sơn Cảnh trở lại như xưa”.

Nhan Đạm cũng nghĩ thế gian không có việc dễ như vậy, nghĩ tới nghĩ lui, hiện chỉ còn cách làm theo lời Ngao Tuyên. Bảo nàng ngắt cánh hoa chỉ là chuyện nhỏ, việc sau đó mới là khó tày trời. Bò Đề Lão Tổ không phải nhân vật tầm thường, xem ra Ngao Tuyên cũng không dám liều lĩnh đắc tội nên mới đùn trách nhiệm sang cho nàng, thật là nhất cử lưỡng tiện.

Chợt nghe Đường Châu thở dài: “Nhan Đạm?”.

Tiếng gọi khiến nàng đột ngột định thân: “Hả?”.

Đường Châu đầy vẻ bất lực: “Ta gọi mấy lần mà ngươi cũng chẳng nghe thấy”.

Nhan Đạm nhìn hấn, có chút không rõ thái độ này của đối phương rốt cuộc là thế nào, gặp nàng đáng lý hấn phải tránh như tránh tà mới phải. Tuy rất lâu đã trôi qua, yêu hận năm đó sớm đã nhạt nhòa, nhưng việc đã làm trước sau vẫn còn sờ sờ ra đó, sao có thể làm như chưa từng có gì xảy ra?

Thản nhiên mặc người yêu ghét, nàng làm không đặng.

Đường Châu cúi đầu, một lúc sau mới lên tiếng: “Có gì cần giúp đỡ, ta nhất định sẽ giúp một tay”.

Nhan Đạm ngoảnh đầu nhìn ra xa, Cửu Trùng Thiên mây mù lượn lờ, đứng xa một chút sẽ chỉ trong thấy朦胧 lung một khoảng sương mù. Chỗ mây mù này vẫn là mây mù năm nào, cung điện vẫn là điện năm nào, nhưng nàng đã không còn là nàng của ngày trước nữa.

Trên đời này, thứ nàng không muốn nhận nhất chính là ân huệ từ Đường Châu, bất kể là thương hại hay báo đáp. Nhưng nếu là vì Da Lan Sơn Cảnh, thì đó lại là chuyện khác.

Nàng xoay đầu nhìn Đường Châu: “Ta cần máu của hỏa kỳ lân, người có cách nào giúp được không?”.

Tiên đồng dưới trướng Bò Đề Lão Tổ nhăn nhó bảo, Lão Tổ có việc đi xa, e phải mười ngày nửa tháng nữa mới trở về.

Nhan Đạm nhủ thầm, nàng nán lại trên Thiên đình cũng đã gần một canh giờ, phạm giới e đã thay đổi đến độ trời long đất lở, nếu còn đợi mười ngày nửa tháng nữa, nói không chừng nhân gian đã đổi chủ.

Nhưng Đường Châu bình đạm nói: “Chúng ta đến để thăm hỏa kỳ lân, không nhất thiết phải đợi Lão Tổ trở về”.

Nhan Đạm bụng không khỏi nghĩ, câu tiếp theo của hấn chắc không phải định nói, thăm kỳ lân xong tiện thể bọn ta còn định cửa nó một nhát xin tí huyết đấy chứ? Chỉ thấy tiên đồng kia nếp nhăn tức thì giãn sạch, gương mặt tròn quay mừng rỡ khôn xiết: “Ồi may quá, đế tọa ngài đến thật đúng lúc, con súc..., à không, linh thú đó đang làm mình làm mẩy không chịu ăn, Lão Tổ trở về mà thấy thế nào cũng trách phạt chúng con cho xem”.

“Ngày bé ta thường chơi cùng hỏa kỳ lân, vì vậy nó đối với ta cũng khá gần gũi.” Đường Châu theo chân tiên đồng ra sân sau tiên dinh, vừa nhìn trước mặt liền nhẹ bẫng nhận xét một câu, “Xem ra kỳ lân dạo này đã lớn lên không ít nhỉ”.

Nhan Đạm nhìn đại cả mắt. Tiên đồng cười khan hai tiếng, cúi người hành lễ, xong lùi lại hai bước: “Đế tọa, quả tiên con đặt ở đây, ngài nhớ cho nó ăn nhé...”.

Con kỳ lân buộc cạnh tảng đá nghe thấy tiếng người, thỉnh linh quay ngoắt thân hình đồ sộ, cặp mắt tròn to bằng quả chuông đồng tròng lên giận dữ nhìn mấy vị khách không mời mà đến một lúc, mồm phun một quả cầu lửa bay thẳng về phía bọn họ. Nhan Đạm cuống quýt nhảy ra mấy bước, thấy tiên đồng kia co giò bỏ chạy, vừa chạy vừa méo máo la to: “Con súc sinh này cả Thanh Ly Đế Quân cũng dám phun lửa đốt, dễ sợ quá...”.

Đường Châu bước tới trước, giơ tay vỗ nhẹ lên lưng nó. Con kỳ lân ngược đầu, từ từ lim dim khép mắt, miệng lại nhả ra vài đốm lửa. Hấn di chuyển tay lên trên, đến gáy kỳ lân lại vuốt vuốt, con vật từ từ hạ mình nằm dài ra đất lười nhác nhắm mắt. Đường Châu mỉm cười, quay đầu gọi Nhan Đạm: “Người cũng sang vuốt ve nó một chút, có vậy lát nữa khi lấy máu nó mới không nổi giận”.

Nhan Đạm lần khăn nhích đến, lấy bẫy chìa một tay sang: “Nó có cắn người không vậy?”. Tuy lần đầu gặp giống linh thú thượng cổ này, nhưng trong sách nàng đã thấy rất nhiều Kỳ lân ăn khỏe phải biết, đớp được thứ gì là sẽ gặm sạch từ da đến xương. Nàng cũng chỉ có hai cánh tay, chẳng mong mất đi cánh nào.

Kỳ lân tròng mắt dữ tợn nhìn chòng chọc nàng, Nhan Đạm tay càng run tợn. Cuối cùng vẫn là Đường Châu đứng nhìn không xuôi, chộp lấy cổ tay nàng ấn lên lưng kỳ lân.

Chạm vào tay là cảm giác mềm mại dễ chịu lạ thường. Nhan Đạm vuốt vuốt lưng nó mấy cái, linh thú cuối cùng cũng nhắm mắt, ngoan ngoãn nằm im không nhúc nhích.

Đường Châu leng keng rút nửa thân kiếm, điềm nhiên hỏi nàng: “Người cần bao nhiêu máu?”.

Nhan Đạm vội giữ bao kiếm: “Chỉ cần mười mấy giọt, người rút kiếm làm gì?”. Nàng vừa dứt câu, linh thú đã từ từ ngẩng đầu, đưa mặt sang thè lưỡi chậm chậm, liếm một vòng trên má nàng, mũi phun ra vài tia lửa be bé. Nhan Đạm ngay lập tức cứng đờ người, ít lâu sau mới nhảy dựng lên: “Nó, nó liếm ta!”.

Đường Châu ngắt một phiến lá ráy xẻ, nhẹ nhàng rạch một đường nhỏ trên chân kỳ lân, để máu kỳ lân nhỏ xuống lá, giọng đều đều: “Nó là con cái”.

Nhan Đạm lấy tay áo chùi tới chùi lui, la lối: “Nước miếng nhớp nhớp kinh quá!”.

Đường Châu xé nửa ống tay áo quấn quanh vết cắt trên chân linh thú, rồi đột nhiên vươn người đứng dậy, một tay kéo lấy cằm nàng, từ từ cúi đầu. Hơi thở

nóng ầm phớt qua má khiến Nhan Đạm hoảng hồn, nàng không chút do dự vung tay sang. Đường Châu mắt chằm buồn chớp chớp ngay lấy cổ tay nàng, nhưng rồi thấy vẻ tức giận trên mặt nàng, hấn chọt buông lỏng tay.

Bạt tai đáp đốp lên má hấn.

Ghi chú:

1. *Luận ngữ* chép lời Khổng Tử, người rất sùng kính Chu Công, lúc về già: “Ta suy kiệt quá rồi? Đã lâu ta không còn mơ thấy Chu Công.” Về sau Chu Công được liên hệ dí dỏm với việc nằm mơ và ngủ nói chung.